

N:o 130.

Af herr **K. A. Staaff** m. fl., *om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående expropriation af vattenfall.*

Riksdagen anhöll sistlidne år i skrifvelse till Kungl. Maj:t om framläggande af förslag till ändamålsenliga lagbestämmelser i fråga om grunderna och sättet för bestämmande af lösen vid jords eller lägenhets afstående för allmänt behof.

Emellertid vill det synas, som om expropriationslagstiftningen jämväl i annat afseende än det, som i denna skrifvelse berördes, tarfvade någon ändring.

Sålunda synes själfva rätten att expropria såvidt angår staten och måhända äfven kommunerna i visst hänseende böra utvidgas. Expropriationsrättens omfång är i 1 § af kungl. förordningen angående jords eller lägenhets afstående för allmänt behof sålunda bestämd: »Där Konungen pröfvar nödigt, att jord eller lägenhet, som enskild man, menighet eller inrättning tillhör, begagnas skall, antingen till rikets försvar, till allmän väg, bro, hamn eller lastningsplats, till torg eller gata i stad, till uttappning eller sänkning af sjö, till strömrrensning, farled eller annan vattenledning, till allmän byggnad eller till dylikt allmänt behof, vare ägare pliktig att afstå hvad för ändamålet fordras; njute dock den, som härigenom skada lider, ersättning därför.»

Denna bestämmelse är efter vår mening för snävt tilltagen. Sedan genom senares tidars uppfinningar å elektroteknikens område vårt å vattenfall ganska rika land erhållit möjlighet att i stor skala förse kommuner, industri och handverk med elektrisk kraft, spørjer man sig med stigande bekymmer, huruvida så som det för närvarande är ställt med vattenfallen

landets invånare och produktion verkligen skola kunna få den nytta af ifrågavarande betydande naturrikedom, som vederborde.

Förhållandet är ju nämligen, att allenast en mindre del af vattenfallen — enligt gjorda beräkningar cirka 12 à 14 procent af landets hela vattenfallskraft — befinner sig i statens ägo, medan återstoden, d. v. s. den vida öfvervägande delen, är underlagd privat äganderätt. Den frågan framställer sig då, huruvida det är sannolikt, att denna väldiga i privat ägo befintliga kraft också kommer att användas på det för invånarne och produktionen mest förmånliga sätt och särskildt, huruvida man kan påräkna, att den kommer att tillhandahållas till skäligt pris.

I detta afseende måste man tyvärr hysa stora farhågor. Om vattenfallskraften, förmedlad genom de elektriska ledningarna, kunde sägas vara underkastad fri konkurrens, är det gifvet, att priset skulle röna hälsosam inverkan däraf. Men det förhåller sig tydligen icke så. Då kraften icke lämpligen och utan stora kostnader kan öfverföras annat än till viss utsträckning, blifver förhållandet i stort sedt, att hvarje vattenfallsägare ensam så att säga ekonomiskt behärskar ett visst kringliggande område, där icke konkurrensen utan det faktiska monopolet kommer att råda.

Trots detta skulle det icke vara alldeles uteslutet, att konsumenterna kunde erhålla kraft för skäligt pris, om man finge förutsätta, att vattenfallen fått stanna i de ursprungliga ägarnes händer. Men en monopolartad förvärfskälla drager med magnetisk styrka till sig spekulatören, och det är väl bekant, att spekulatören i vattenfall i vissa trakter af vårt land tagit stark fart. Får detta fortgå i afsevärd tid, torde all förhoppning vara ute, att vattenkraften, när den utnyttjas, skall betinga rimliga pris. Och hvad detta betyder i fråga om vår befolknings trefnad samt hela vår produktion och därmed våra möjligheter såsom industriidkande folk, behöfver ej sägas.

Under sådana förhållanden se vi ingen annan utväg än att expropriationslagstiftningen undergår en sådan ändring, att vattenfall kunna, där det för den allmänna hushållningen finnes nyttigt, exproprieras. Huruvida några alldeles särskilda villkor för denna form af expropriation böra uppställas, tilltro vi oss icke att afgöra, utan torde den frågan lämpligen upptagas vid den utredning, hvarom vi ärna anhålla.

Man kan spörja, huruvida ej en liknande nödvändighet visat sig i de många länder i Europa, där vattenfall förekomma. Det är då att märka, att i dessa länder i allmänhet helt andra rättsregler i förevarande afseende råda än hos oss. Vattenfallen äro där till stor del lagda under det allmänna. Visserligen anses det allmänna ej alltid hafva på lämpligt och

allmännyttigt sätt begagnat sig af denna fördel utan alltför släpphändt upplåtit vattenfall till den enskilda spekulationen. En liflig rörelse pågår därför i åtskilliga länder för rättelse härutinnan. Men hufvudsaken är likväl, att det allmänna har hand öfver en stor del af landets vattenkraft. I ett land åter, där vattenfallen i allmänhet utgöra enskild egendom, synes det första som måste göras vara att bereda möjlighet för det allmänna att till större utsträckning och för rimligt pris förvärfva vattenfall.

I denna framställning hafva vi visserligen i främsta rummet haft vår tanke riktad på staten. Dock torde det af lättbegripliga skäl jämväl böra komma under öfvervägande, huruvida och under hvilka villkor kommuner böra erhålla möjlighet till expropriation af vattenfall.

På grund af hvad vi sålunda anfört, hemställa vi,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t efter nödig utredning framlägga förslag för Riksdagen till sådan ändring i gällande expropriationslagstiftning, att staten och, därest utredningen därtill gifver anledning, jämväl kommuner må under de villkor, som kunna finnas erforderliga, erhålla rätt till expropriation af vattenfall.

Stockholm den 25 januari 1908.

<i>Karl Staaff.</i>	<i>Joh. Ström.</i>	<i>Ad. Wiklund.</i>
<i>J. Bromée.</i>	<i>G. Lindgren</i> i Islingby.	<i>Jakob Pettersson.</i>
<i>S. H. Kvarnzelius.</i>	<i>Aug. Henricson.</i>	<i>Victor Moll.</i>
<i>K. G. Karlsson.</i>	<i>Johan Ericsson.</i>	<i>G. Jansson.</i>
<i>Fridtjuv Berg.</i>	<i>Ernst Beckman.</i>	<i>Karl Starbäck.</i>
